ilerici gençlik

BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMA ve BİRLİK

15 Günlük Siyasi Gençlik Gazetesi

17 MAYIS 1976
Sayı: 11
2.-TL

ÜNİVERSİTELERDE CAN GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Demokratik güçlerin dayanışması yolunda olumlu girişimler görülürken, İstanbul'da 1 Mayıs'ın yüzbinlerce işçi, emekçi ve öğrencinin katılmasıyla kutlanması, MC'nin ve Faşizmin protestosu haline dönüşmesi burjuvaziyi göründüğünden çok rahatsız etti. Bu 1 Mayıs'tan sonra gelişen olaylarda açıkça görülüyor. Mitingden sonra işçi Mehmet Kocadağ "faili meçhul" bir cinayete kurban gitti. Öğrenci Ali Fuat Okan da "faili meçhul" bir cinayetin kurbanlarından.

Aynı hafta içinde devlet ve sermaye "büyük"lerinin, eğitimin sorunları, üniversitelerin güvenliği ve "hür-demokratik" rejimimiz konusunda söyledikleri, burjuvazinin yeni tedbirlerini üstü kapalı da olsa açıklıyor.

Üniversitelerle ilgili kadro yasalarının görüşülmesi sırasında, güvenlik konusunda CHP'lilere cevap veren AP grup başkan vekili İlhami Ertem "Hükümet kimseyi himaye etmez. Bugün her iki taraf da birbirini öldürmüyor mu? Tandoğan'da yaptığınız miting nedir? Orada neler, neler söylenmedi? 1 Mayıs mitingi nedir?" diyordu.

Milli Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem de İzmir'de yaptığı basın toplantısında, bundan böyle öğrencileri "kökü dışarda" ideolojilerden kurtarmak için öngördükleri tedbirleri şöyle açıkladı:

"Bizim eğitim sistemimiz ne faşist, ne de marksist olamaz. Demokratik eğitim yolunu seçtik... Demokrasiyi redden düşüncelerin, eğitim şekilleri çocuklara ders olarak okutulacak, onlara temel eğitim kanunları içinde bilgi verilecek.

"Güvenlikle" ilgili olarak alınan tedbirler bu kadarla kalmıyor. İçişleri Bakanı Oğuzhan Asiltürk de "anarşist yakalayan güvenlik kuvveti mensuplarının maddi yönden taltif edileceğini" açıkladı.

Bütün bu tedbirlerin gerçekte kimlerin çağrı ve özlemlerine cevap olduğunu gösteren açıklama ise Ticaret ve Sanayi Odaları ile Ticaret Borsaları bildirisinde yer aldı. Bildiride demokratik parlamenter rejime yönelen silahlı saldırıların, ülkeyi bütünü ile iç kargaşalıklara sürüklenmenin sınırına getirdiği... Sendikalı işçilerin yasadışı eylemler, grevler, boykotlar ve diğer çeşitli direnişlerin işçi-işveren ilişkilerini çıkmaza sürüklediği" anlatıldıktan sonra bu duruma el konması gerektiği belirtiliyor ve MC göreve çağırılıyordu.

"Hür ve demokratik" hukuk devletinin korunması çağrıları her gün tekrarlanıyor. Bunların şaşırtıcı bir yönü yok. Bu çağrılar tekrarlanırken de faşist işgal, saldırı ve cinayetler, hayali ihracatlar devam ediyor. Hemen hemen hepsi MC bünyesinde yer aldığından bunların sorumlularını bulmak pek zor olmuyor.

"Mobilya, çimento ihracatlarından sonra geçenlerde Karadeniz Teknik Üniversitesi Rektörlüğü'nün ülkücülerin denetimindeki bazı derneklere para yardımı yaptığı belgelerle açıklandı. Üstelik, bilindiği gibi anti-demokratik dernekler yasası, üniversitelere ait bina ve yurtlarda öğrenci derneklerinin bulunmasını yasaklıyor. Ama bu, KTÜ Öğrenci Derneği için geçerli değil. Derneğin kurduğu Ülkü tiyatrosu'nun bütün faaliyetleri üniversitenin içinde sürdürülüyor. KTÜ yönetiminin niteliğini sergileyen bir başka olay da, bir ay önce Türkeş'in Trabzon'a yaptığı gezide, üniversite yönetimince krallar gibi karşılanmasıydı.

"Hukuk" devletinde hukukun uygulanışına dair bir diğer örnek 9 Mayıs günü cephebaşı Demirel'in, hakkında gıyabi tutuklama kararı olan Ülkü Ocakları Genel Başkanı Ali Batman'ı kabul ederek görüşmesi oldu. Batman'la Demirel "anarşik olaylar" hakkında sohbet ettiler. Sicilli katil Ali Batman elini kolunu sallaya sallaya görüşmelerde bulunurken, Ülkü Ocakları yöneticileri, herhalde ayıp olmasın diye, olaya "bazı açıklamalar getirdiler. "Başkan" görev başındaydı. "Tutuklama kararı olsaydı emniyetin arayıp sorması gerekirdi." Öyle ya, son olarak anarşik olaylara yol açanları yakalayan görevlilere ödül verileceği de açıklanmışken, suçlunun kaçıp kurtulması mümkün müydü?

MC iktidarının faşist çetelerle işbirliğini gitgide gizlemeye bile gerek görmemesi, bir tedbirsizlik sonucu değildir. Bu bilinçli davranışın amacı, nasıl dokunulmaz gibi gözüken birçok devlet kademesinin öyle dokunulmaz olmadığı ispatlanmaya çalışılıyorsa, iktidarın yasadışı güçlerle işbirliğine olağan bir görünüm vermektir. Kısacası, toplumun her kademesinde yürütülen faşist tırmanmanın insanların beyinlerinde de tekrarlanmasıdır. Buna karşı, tek tek olayları protestoyla yetinmeyip, kitlelerin faşizmin maddi kaynaklarına ve odağı MC'ye karşı örgütlenmesi tek çıkar yoldur.

●

●

Cephe hükümeti ismine lâyık bir şekilde tırmanışını savaş taktikleri kullanarak sürdürüyor. Bu taktik bir takım mevzileri işgal ederek denetimi altına almak. Sonunda mevziler çalışamaz hale gelse bile. Kimbilir belki de işgal ettikleri ve işlemez hale getirdikleri yerleri "göçmenler" yerleştirerek işler hale getirebileceklerini umuyorlardır.

Türkiye ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü Sevk ve İdare Yüksek Okulu Ankara'da, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün karşısında. Okul öğrencilerinin büyük çoğunluğunun ilerici olduğu, MC'nin başa gelişinden bu yana faşistlerin karargâhı haline getirilen İstatistik Enstitüsü'nün "ülkücü" memurlarınca da biliniyor. Okula şimdiye dek bir kaç kez silâhlı saldırı düzenlendi. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün pencereleri bu sırada boş durmadı. Tüm bu yıldırma çabalarına rağmen; okulun akademi haline getirilmesi, öğrencilere ikinci bir sınav hakkı daha tanınması, mektupla öğrenim kısmında okuyan öğrencilerin sınavlarının yapılması, istekleriyle başlatılan boykot devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde faşistler boykotu kırabilmek için yeni bir saldırı düzenlediler; okulu basarak öğrenci işlerinde çalışan memurlardan zorla devrimci-ilerici öğrencilerin adreslerini aldılar. Buna benzer adres alma olaylarına çeşitli okullarda rastlandı. Anlaşılan ülkücü vatan evlatları ayaklarının bastığı yeri o kadar sağlam hissediyorlar ki, başbuğun çağrısına uyup, devrimci avına çıkmaya hazırlanıyorlar. Ancak demokrasiden yana olanların bu saldırıları göğüsleyebilecek güçte olduğu örneklerle kanıtlanıyor.

Bu örneklerden birini Adana Eğitim Enstitüsü öğrencileri verdiler. Eğitim Enstitüsü öğrencileri, başlarında İbrahim Göbelek ve Ali İhsan Atasoy adlı kişilerin bulunduğu bir grubun okula saldırması üzerine saldırganlara gereken cevabı verdiler. Aynı günlerde Adana Yüksek Öğrenim Kültür Derneği'ne yapılan baskın sonucu göz altına alınan öğrenciler açlık grevine başladılar. Öğrenciler uzun bir süredir gözaltında olmalarına rağmen savcılığa çıkartılmıyor, yemek ihtiyaçları karşılanmıyor ve avukatlarıyla görüştürülmüyorlar.

Kamuoyu artık üniversitelere yöneltilen silahlı saldırıların sorumlularını biliyor. Öğrenci aileleri okullardaki silahlı işgallerin kaldırılması, öğrenim ve can güvenliğinin sağlanması için çalışıyor.

İstanbul Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu öğrencileri düzenledikleri bir toplantıda, 13 Ekim 1975'den bu yana süregelen kanlı olayları öğrenci ailelerine anlattılar. Güvenlik kuvvetlerinin tarafsız davranmadığını örneklerle açıkladılar. Ailelerinden okuma özgürlükleri ve can güvenliklerinin sağlanması konusunda kendilerine yardımcı olmalarını istediler.

Benzeri bir girişim de Ankara Üniversitesi Fen Fakültesinde yapıldı. Uzun süredir ilerici-devrimci öğrencilerin değil okula girmeleri, okulun önünden gecenin geç saatlerinde geçmeleri bile mümkün olamıyordu. Fen Fakültesi öğrencileri can güvenlikleri sağlanana kadar, okula aileleriyle birlikte gitme kararı aldılar.

Komando saldırılarının durdurulması ve çocuklarının can güvenliklerinin sağlanması için çalışan; ODTÜ, Hacettepe ve Ankara Üniversitesi öğrenci aileleri dernekleri de bu günlerde konfederasyon kurma hazırlıkları içerisindeler.

Öğrencilerin, aileleri ve demokratik örgütlerle bu planda dayanışması, faşist saldırganların gerçek yüzünün iyice açığa çıkmasını ve katillerin tecritini gittikçe hızlandıracak, üniversitelerin işgalcilerden temizlenmesi yolunda adımlar atılmasını sağlayacak bir girişimdir.

KIRIKHAN TEMEL EGİTİM YATILI BÖLGE OKULU

Genellikle Güney ve Doğu Anadolu bölgelerinde açılan 8 yıllık Temel Eğitim Yatılı Bölge okullarında uygulamaya konan deneme eğitimi, MC tarafından tarihte iflas etmiş düşüncelerin uygulama alanlarından birisi haline getiriliyor.

Bu okullardan birisi de Hatay-Kırıkhan Temel eğitim yatılı bölge okulu. 1965 - 1966 yılında öğretime açılan okulun o zamanki müdürü Mehmet Yılmaz'dır. Okulun kurulması ve yüzlerce öğrencinin yetiştirilmesinde büyük katkıları olan Mehmet Yılmaz 1976'nın Ocak ayında Maraş'ın Gözübenli köyüne sürülür. Bu ilerici öğretmenin yerine okula ırkçı-turancı olarak bilinen bir kişi, Ahmet Güleç müdür tayin edilir. Bu kişi Kırıkhan'da Ülkü-Bir'in kurulmasına da ön ayak olur. Ahmet Güleç daha evvelden bulunduğu yerlerde devrimci ilerici öğretmenlerin fişleyicisi olarak isim yapmıştır. Müdür olması bu "hizmetlerinin" mükafatıdır.

ANKET FORMU

Yeni müdür göreve başladığının ikinci haftasında, öğrencilere doldurmaları için bir anket formu dağıtır. Bu formda şu sorular vardır.

- Tercüman ve Dorta Doğu gazetelerini kötüleyen kimlerdir?
- Komünizm propagandası yapıp, din'i kötüleyenler var mı? Kim?
- Hangi kitapları okuyorsunuz? Size kitap tavsiye eden var mı?
- Size kimler kitap okumanızı söylüyor ve kitap veriyor?
- Öğrenciler bu anketi cevaplandırırlar. Ama verilen cevaplar bu anketin istenilen amaca ulaşmasını engeller. Müdür öğrencilere bu olaydan kimseye söz etmemeleri için yemin ettirir.

YASAKLAR

Müdür okulda Tercüman, Orta Doğu ve Her Gün'den başka gazete okumanın yasak olduğunu ilan eder. Ayrıca Cumhuriyet gazetesinin ne denli zararlı olduğunu da öğrencilere anlatır. Okul kütüphanesinden çağdaş yazarların tüm kitapları kaldırılır.

Faşist öğretmenler, müdürlerinden de gördükleri destekle derslerde MHP propagandası yapmaya başlarlar. Karşı çıkan öğrencileri ise öldüresiye döverler. "Solcu" öğrencilerin dolaplarını sık sık karıştırıp, "Çocukluğum, Darağacından notlar, Tırpan" gibi kitaplara el koyarlar. Bunun yerine öğrencilere "Milliyetçi Türkiye, Huzur Sokağı, Bozkurtlar Geliyor" türünden kitaplar verirler.

Baskıdan okul doktoru da payını alır. Müdür, kendisine danışılmadan rapor verilmesini yasaklar. Eğer rapor vermek gerekiyorsa, muayeneninmutlak kendisinin yanında yapılmasını şart koşar. Aksi halde raporu saymayacağını söyler.

Müzik derslerinde ise, müzik öğretmenine "Titreyip Kendilerine Döndürücü" marşlar söyletme görevi verilir.

Aynı okulun öğretmenlerinde Ayşe Yurdakul'un başka bir okula nakli ise kullanılan yöntem açısından hayli ilginçtir. Ayşe Yurdakul atanmasının gerekçesini Vali'ye sorduğunda kendisine bunun kendi isteği üzerine olduğu söylenir. Böyle bir dilekçenin kendisi tarafından yazılmamış olması, Müdür Ahmet Güleç'i suçsuzluğu üzerine "yemin" etmek zorunda bırakır.

ANMA GÜNÜ, TEYPLER, VE MESCİT

19.4.1976 günü Ziya Gökalp anılır. Bu gecede müdür "T.C.'nin temel fikirlerini ortaya atan Ziya Gökalp'tir"; öğretmen Hasan Gezer de "Türkler, Ergenekon mucizesini yaratmak üzeredirler, Mustafa Kemal de bir bozkurttur" der. Gece, Başbuğ şiirinin okunmasıyla son bulur.

Öğretmen toplantılarında sekreter bulunmadığı gerekçesiyle teyp kullanılır. Alınan kararların hiç biri öğretmenlere gösterilmez, imzalatılmaz.

Müdür, öğrencilere bozkut rozeti tavsiye etmekte, başka rozet görünce cin çarpmışa dönmektedir. Emine Denizoğlu adlı öğrencinin yakasındaki Atatürk rozetini söküp almıştır. Öğütlerini tutmayanların Türk olmadıklarını söyleyen müdür, öğrencilerin namaz kılıp kılmadığını da kontrol etmekle meşguldür. Okulda açtırdığı mescit, gelen velilere ilk gösterdiği yerdir.

İNSAN AVI

2. kademe öğretmenlerinden Gülser Ünver tutucu çevrelere hedef olarak gösterilmektedir. Gelen konukların rahatsız edilmesi, sık sık gizli örgüt kurduğu gerekçesiyle suçlanması bu öğretmenin üzerine yönelen baskılardan bir kısmıdır. Öğrenciler ve öğrenci velilerinden komünist olduğu gerekçesiyle bu öğretmenle konuşmaları istenmiyor. Aynı öğretmenin elinden "iş derslerini" alarak öğrencilerle temasını azaltmak ve ekonomik baskı kullanmak da yöntemlerden biridir.

Son olarak okuldan Hıdır İlgin adlı öğretmen aynı ilçenin Cemal Gürsel ilkokuluna sürülmüştür. Diğer ilerici öğretmenler de sıralarını beklemektedirler. Üniversitelerin özerkliğini, yaratılan huzursuzluğun kaynağı gibi gösteren iktidarın, doğrudan hükümete bağlı öğrenim kurumlarında "huzursuzluğu" kendi eliyle yerleştirmesi, artık gizlenemez hale gelmiştir. Bütün öğrenim kurumlarında estirilen "insan avı" havasının sorumlusunu, iktidardan başka yerde aramanın anlamsızlığı ortadadır.

Darağaçları Yıkılacaktır

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan 6 Mayıs 1972 gününün ilk saatlerinde, Ankara 1 Numaralı Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinin 9.10.1971 tarihli kararı gereğince idam edildiler. Üç yurtseverin idam sehpasında can vermesi 12 Mart 1971 sonrası dönemde sayısız devrimcinin katledildiği planlı, hesaplı cinayetleri de simgeliyen bir olaydı. Ancak, yurtseverliklerinden başka suçu olmayan bu üç gencin katledilmesi ile verilmek istenen gözdağı ve insanlık dışı cinayetler, katilleri ayakta tutmaya yetmedi. Toplumun ilerici, demokrat ve sosyalist güçleri, 12 Mart döneminden daha güçlenmiş, daha bilenmiş olarak çıktılar.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'dan bizlere kalan ve örnek olması gereken, mahkemeleri boyunca ve ölüme giderken bile bir an olsun yitirmedikleri inançlarıdır. 6 Mayıs 1976'da üç yurtseveri anarken yapılması gereken onların izlediği yolu, duygusallıktan sıyrılarak eleştirmek, geçmişteki deneyin her an geleceğe ışık tutmasını sağlayarak anılarını yaşatmaktır. Onların, yiğitlik ve kararlılık örneği, emekçi halkın kurtuluş mücadelesinde kökleşecektir.

BİR MAYIS'IN ÖĞRETTİKLERİ

Yarım asırlık bir aradan sonra 1 Mayıs işçi sınıfı günü Türkiye'de yeniden kutlanmaya başlandı. İstanbul'da düzenlenen gösterinin eriştiği boyutlar, işçi sınıfının dostlarına ve düşmanlarına çok şey öğretti. Gözle görülenlerden, kulakla duyulanlardan birincisi, işçi sınıfındaki sosyalist birikim. İkincisi işçi sınıfının demokrasiyi savunabilecek ve toplumu ileriye götürebilecek tek öncü güç olduğunun bir kere daha vurgulanması.

Sağcıların gösteriler öncesinde "sessizliği" tercih etmeleri, CHP'nin "Sosyalist" Enternasyonal'e katılmasına bile şiddetle karşı çıkanların uluslararası işçi sınıfı hareketinin dayanışma gününde gösteriler yapılmasına yaygın bir biçimde karşı çıkmamaları, gösterileri topluma mal etmeme, derinleşmesini önleme çabasına yönelikti. Ama yine mızrağı çuvala sığdıramadılar. İşçilerle birlikte aydını, memuru, öğrencisi yüzbinlerce kişi, demokratik hak ve özgürlüklerini haykırarak, emeğin sömürüsüne son verilecek sistemi kurmaya yönelik kararlılıklarını dile getirerek yürüdüler. 1 Mayıs gösterilerindeki her ayak sesi kokuşmuş düzenlerini sürdürmeye uğraşanların kulağında bir top sesine dönüştü. Karışıklıklar çıkartabileceğini uman, karşı propagandasını bu konuyu işleyerek sürdüren sermaye, bu düzenli ayak sesleri karşısında şaşkına döndü.

Göst...lerin bu denli düzenli olmasının nedeni, güvenlik tedbirleri alınmak zorunda kalınmasının çok ötesinde, katılanların sorumluluklarının bilincine varmış olmalarıydı. Alana bu bilinçle gelenlerle birlikte, bunu alanda anlamak zorunda kalanlar da vardı elbette. Bazı gevezelerin 1 Mayıs'ta suspus kalması, sapmaların ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelede ağırlığını duyurmasıyla etkisiz kılınabileceğini bir kez daha kanıtladı.

Yarım yüzyıldan sonra ilk kez düzenlenen 1 Mayıs gösterileri, yeni oluşumların, işçi sınıfı hareketinde yeni gelişmelerin müjdecisi oldu. Mücadele sadece 1 Mayıs'larda değil, hayatın bütün alanlarında sürüyor. Bundan sonraki 1 Mayıs'lar işçi sınıfının yeni kazanımlarının kutlandığı günler olacak.

ÜNİVERSİTELERDE «BARIŞ»

Geçenlerde toplanan üniversite rektörleri öğrencilere "barış" çağrısında bulundular. Bu çağrıyı bir iyi niyetin ürünü, rektörlerin sorunlara insancıl yaklaşımı olarak değerlendirmek, olayların iç yüzünün tümüyle ortaya çıktığı bu vakitte imkansız. Artık eli kanlı faşist çetelerle öğrencileri; okullara girmeyenlerle, okulları silahlı işgal altında tutanları; en "iyi niyetli" kişilerin bile bir kefeye koyabilmeleri mümkün değil. Bu çağrıyı iyi niyetle yapabilmek için başka bir dünyada yaşıyor olmak gerek.

Bu çağrının ardından "barışı" sağlama girişiminde bulunan rektörler de oldu. Hacettepe Üniversitesi rektörü Doğan Karan bunlardan birisi. Karan ilerici öğretim üyelerinin oylarıyla rektör seçilmişti; ancak öğrenim yılının altıncı ayında "barış" uğruna faşistleri, o güne kadar alınmadıkları öğrenci yurtlarına yerleştirmeye uğraşıyordu. Bu girişim üniversitedeki ortamı daha da gerginleştirdi. Öğrenciler katilleri yurtlarına almamak için sonuna kadar direneceklerini açıkladılar. Faşistler ise yurda polis nezaretinde gelip kayıtlarını yaptırdıktan sonra her nedense bir daha uğramadılar. Şimdi Hacettepe yurtlarında barış yok ama huzur var.

Artık "çatışan iki grup" masalına kimse inanmıyor, faşistlere karşı tepki giderek daha geniş bir kesime yayılıyor.

ODTÜ rektörü Ilgaz Alyanak verdiği bir demeçte, Ülkü Ocaklıların gelmediği sürece okulda olay çıkmadığını, bunları zorla okula getirmenin ise hiç bir anlamı olmadığını ima yollu da olsa söyledi.

Ilgaz Alyanak'ın tutumu olayların önlenebilmesi için arabuluculuk yapmak değil, gerçekçi davranmak gerektiğinin iyi bir örneği. Alyanak, 6 Mayıs günü, kendisine, forum yapan öğrencileri dağıtmak üzere okula jandarma çağıracağını söyleyen Albay'a; öğrencilerin her zaman bu tür toplantılar düzenlediklerini, daha sonra hiç bir olay çıkarmadan dağıldıklarını, bu yüzden okula jandarma çağırmaya gerek olmadığını; ayrıca kendisinin izni olmadan okula hiç bir gerekçeyle jandarma sokulamayacağını söyler. Ve o gün okulda hiç bir olay çıkmaz. Aksine yoğun "tedbir" alınmış olan, Hacettepe üniversitesi Beytepe kampusunda olaylar çıkar.

Rektör Alyanak ertesi gün Vilayet'e çağrılır. Kendisine "suçlu"ları himaye edenlerin 6 ay ilâ iki sene hapis cezasına çarptırılacaklarına ilişkin kanun maddesi okutulur. Rektör bu baskıyı öğrenci ve öğretim üyelerine duyurur ve tutumunu değiştirmeyeceğini bildirir.

MC iktidarınca rafa kaldırılan kanunların, ancak baskılara karşı çıkanlar için kullanıldığı da bu olayda bir kez daha kanıtlanır.

ADMMA ve YO idaresi de okulda 6 aydır süregelen olayları "önlemenin" yolunu, devam mecburiyetini kaldırmakta buldu. Uzun süreden beri, her sabah okula gittiklerinde okulu komando işgali altında bulan öğrenciler bu kararla rahatlamadılar. Aksine bu kararın okuldaki komando işgalinin tescili anlamına geldiğini biliyorlar. Bu karar okulsuz "Maarif" idaresinin bir başka türü. Sorun, okulda öğretim özgürlüğünün, can güvenliğinin sağlanması sorunu. Yoksa derse girmeden sınıf geçme sorunu değil. Okulu işgalleri altında tutan bir avuç zorbanın dışarı çıkartılarak öğretimin sürdürülebilmesi MC iktidarı döneminde belki zor bir iş. Ama ne sakala ne bıyığa tükürmemeye uğraşmanın doğal sonucu zorbalara hizmet etmek.

Üniversitelerde süregelen olayların durması, "barış"a değil; suçluların, okulları işgal edenlerin, öğrencilerin can güvenliğini ortadan kaldıranların cezalandırılmasına bağlı. Bunun için de her geçen gün daha geniş bir çevre harekete geçiyor. Geçmeyenler de gerçek yüzlerini ortaya sermek zorunda kalıyorlar. Tıpkı son kararlarıyla ADMMA ve YO idarecilerinin yaptığı gibi.

Velilerin öğrencileri derslere sokmak için gösterdiği gayret

Cumhuriyet Lisesi'nde başarılı bir boykot

GÜRBÜZ ÖZALTINLI

Bugüne kadar çeşitli biçimlerde gelişen olaylarda MC iktidarının ve güvenlik kuvvetlerinin tavrı açık seçik ortaya çıktı. Sermayenin en gerici sözcüleri tarafından kotarılan MC hükümeti büyük bir soğukkanlılık ve planlılıkla faşizmi tezgahlama çabaları içerisindedir. İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin, öğrencilerin ellerinden bütün demokratik hak ve özgürlükleri alınmak istenmektedir. Bu oyunun içerisinde faşist komandolar, saldırgan çeteler birer tamamlayıcı, birer figüran olarak yer almaktadırlar.

Bu figüranların güvenlik kuvvetlerine yardımcı olduğu, yerli malı silah kullandıkları Devlet Bakanı Başbakan yardımcısı Türkeş tarafından kamuoyuna ilan edildi. "Milliyetçi" öğrencilere vatanseverlik payesini MC başı Demirel defalarca yakıştırdı. Adalet Bakanı mücadelenin vatanseverlerle vatan hainleri arasında sürdüğünü "tarafsız" bir devlet adamı olarak açıkladı. Milli Eğitim Bakanı "ülkücü" gençlerin üniversitelerde düzenledikleri toplantılarda konuştu. Tüm bunlar oyunu yazanların ve oynayanların kimler olduğunu gözler önüne seren tartışılmaz belgelerdir.

İktidardan güç alan bu saldırıların özellikle öğrenci gençlik üzerinde yoğunlaştırılması anlamlıdır. Bu saldırıların iki hedefi vardır. Birincisi ilerici öğrencileri silahlı çatışmaya çekmek, bu yolla ilerici öğrencileri geniş öğrenci kitlelerinden koparmak. Ayrıca bu tür olayları bahane ederek kamuoyunu demokrasiden soğutmak, "huzur" sağlayacak otoriter bir idare özlemini yaygınlaştırmak. Yani faşizme kitle tabanı sağlamak. İkincisi ilerici öğrencileri yıldırarak susturmak, pasifize etmek, böylelikle okulları ve öğrenci kitlelerini kontrol altına almak, tarafsızlaştırmak; mümkün olduğu yerde ve ölçüde de faşistleştirmek.

Hangi nedenle olursa olsun gençliğe yöneltilen bu saldırıları göğüsleyebilmenin, tezgahlanan oyunları boşa çıkarabilmenin tek yöntemi, kitlelerin örgütlenerek, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi yolunda harekete geçirilebilmesidir. Saldırılara, baskıya ve teröre karşı olanların birlikte hareket ettirilebilmesi, somut hedeflere doğru yönlendirilebilmesidir.

Bugün, öğrenci gençlik için, politik nitelikteki talepler, akademik taleplerden daha acil bir önem kazanmıştır. Eğitimin yetersizliği, kurumların çarpık işleyişi ve bir çok akademik sorun bu noktada ikinci plana geçmiş görünmektedir. Her şeyden önce öğrenim kurumlarında "can güvenliği" sorunu geniş yığınları meşgul etmektedir. Bugün faşistler dışında hiç kimse hayatından emin değildir.

Böyle bir sorun etrafında kitleleri toparlamak, bunları olayların baş sorumlusu MC iktidarının düşürülmesine katkıda bulunacak girişimlere sokmak hiç şüphesiz en acil sorundur. Demokratik mücadelenin kitlesel tabanı genişletilmedikçe, faşist odaklar hızla teşhir ve tecrit edilmedikçe kazanılmış mevzilerin korunması olanaksızdır.

Saldırıları göğüsleyebilmek amacıyla silaha sarılmak, mücadeleyi bireyselleştirecektir. Faşistlerle aynı yöntemle mücadele etmek kitlelerin kollektif hareketinin gücüne inanmamaktır, oyuna gelmektir. Provokasyon korkusuyla sinmek de aynı derecede yanlıştır. Faşist tırmanışın ilacı, bugün için somut hedef, MC'yi düşürmektir. Bunu amaçlayan kitle eylemleri örgütlemektir.

Orta öğrenim gençliği de yeni yeni bu mücadele alanı içerisine girmektedir. Faşistler orta öğrenime kolay taban bulabilecekleri, kesin egemenlik kurulması gereken bir alan gözüyle bakmaktadırlar. Bu anlayışın uzantısı sonucu Ankara'da Cumhuriyet Lisesi geçtiğimiz günlerde başarılı bir boykot yaşadı.

Sene başından beri süregelen baskılar, okul dışından gelen kişilerin öğrencileri dövmeleri, silahlı saldırılarda bulunmaları, tehdit etmeleri ve okul idaresinin defalarca uyarılmış olmasına rağmen bunlara karşı hiç bir önlem düşünmemiş olmasına karşı tepki, 30 Nisan günü iki ilerici öğrencinin binlerce kişinin gözleri önünde kurşunlanmasıyla birlikte doruk noktasına ulaştı. Öğrenciler idarenin ve bazı gerici öğretmenlerin tüm baskılarına karşılık, can güvenliklerinin sağlanması, komando başı Ahlak öğretmeni Mustafa Uyar'ın okuldan uzaklaştırılması, boykot nedeniyle hiç bir öğrenci ve öğretmenin cezalandırılmaması isteğiyle boykota başladılar.

Polis aylardan beri ilk defa böylesine bir olayda seyirci kaldı. Öğrencilerin ellerinden yaptırmış oldukları siyah çelengi almakla yetindi. Daha sonra Milli Eğitim Müdürü'nün okula gelmesi ve saldırıların kaynağı olan Tokat Öğrenci Yurdu'nun kontrol altına alınacağına, Ahlak öğretmeninin okuldan uzaklaştırılması dışındaki isteklerin karşılanacağına, Ahlak öğretmenine ilişkin isteğin ise erteleme çözüme ulaştırılacağına dair söz vermesi üzerine öğrenciler derslere başladılar.

Öğrenciler ertesi gün okulda güvenlik tedbirleri yerine komandolarla karşılaştılar. Okula girerek Milli Eğitim Müdürü'nün gelmesini beklediler. Bu arada komandoların büyük bir kısmı marşlar söyleyerek okul çevresinde mevzilendiler. Milli Eğitim Müdürü'nün gelmemesi üzerine de öğrenciler yeniden boykota başladılar. Can güvenliğini sağlamak için ortada görünmeyen polis boykotun başlamasıyla birlikte okula geldi. Bu sırada okula gelen Milli Eğitim Müdürü'ne ve okul idaresine öğrenciler isteklerini bir kez daha hatırlattılar. Bir emniyet yetkilisi ve müdür öğrencilere isteklerinin yerine getirileceğine dair teminat verdi. Tam bu sırada bahçedeki öğrenciler üzerine ateş açıldı. Bunun üzerine spor salonunda toplanan öğrenciler, gerçek anlamda güvenlik tedbiri alınmadıkça buradan çıkmayacaklarını belirttiler. Tüm bu olanlardan sonra güvenlik tedbirleri alındı, öğrencilerin istekleri yerine getirildi.

Boykotun hedefine ulaşmasında öğretmenlerin ve öğrenci ailelerinin de büyük katkıları oldu. Bunların aktif desteği, ailelerin aralarında oluşturdukları komisyonla çeşitli mercilere başvurmaları, öğrencilere sahip çıkılmasını sağladı.

Faşistlerin gerçek anlamda teşhir edildiği bu boykot bütünüyle bir kitle hareketi olarak gelişti. Öğrenci, öğretmen ve öğrenci ailelerinin dayanışmasının en geniş boyutlarda sağlanması faşist güçleri geriletti. Ancak bu gerileme demokratik güçlerin, Türkiye çapında tek bir dalga olarak faşist güçlerin karşısına dikilebildiği, yeni demokratik mevziler kazanabildiği ölçüde sağlam ve kalıcı olacaktır.

DÜNYAYI OKULLARININ PENCERESİNDEN SEYREDENLER

GOŞİZM, TROÇKİZM, MAOİZM GİBİ SAPIK AKIMLARIN İŞÇİ SINIFI HAREKETİ İÇİNDE HİÇ BİR ZAMAN YERLERİ YOKTUR VE TUTUNMALARI GİBİ DE BİR ŞANSLARI KALMAMIŞTIR.
BU YÜZDEN BU SAPIK AKIMLAR, NE KILIĞA GİRERLERSE GİRSİNLER İŞÇİ SINIFI İÇİNDE GİZLENEMEYECEKLERİNİ GÖRMEKTEDİRLER. GİTGİDE DAR BİR ALANA İTİLMEKTE, "ZEMİNE UYMA" YETENEKLERİNİ ÖĞRENCİLER VB. KESİMLER İÇİNDE KULLANMAYA ÇALIŞMAKTADIRLAR.
BİZLER KENDİLERİNİ İÇTENLİKLE DEVRİMCİ SAYAN BİNLERCE BİREYİ, KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİNİN ÇIKMAZINA DÜŞMEKTEN KURTARMAK ZORUNDAYIZ. NEREYE GİTTİĞİ BELLİ OLAN AÇIK BİR YOLLA, HİÇ BİR YERE GÖTÜRMEYEN BİR ÇIKMAZ ARASINDA UZLAŞMA OLAMAZ. GOŞİZME KARŞI, AMA GOŞİSTLER İÇİN OLAN BU SAVAŞ, TEK BİR ÇİZGİNİN SEÇİLMESİYLE SONUÇLANABİLİR.

PEYAMİ ARIIRK

Dünyamız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını yaşıyor. Ve günümüzde emperyalizm belirleyici güç olma özelliğini kaybetti artık. Devamlı geriliyor. Sürekli gelişen Sosyalist Sistem, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketleri ve hergün yeni yeni başarılarıyla karşılaştığımız ulusal kurtuluş hareketleri ve savaşları, emperyalizmi köşeye sıkıştırıyor ve sonunu hızla yaklaştırıyor. Yaklaşan sonu emperyalizm de biliyor ve görüyor. Bu yüzden emperyalizm, zamanımızın temel devrimci güçlerini birbirinden ayırmaya, bölmeye, birbirlerine düşürmeye çalışıyor. Dünya ölçütünde tek bir anti-emperyalist cephe yaratılmasının önemini, aklı başında herkes kavrıyor. Bunu engellemeye kalkanlara karşı amansızca mücadele ediyor. Bugün artık devrimciliğin ölçütü budur. Kim sosyalist sisteme şu veya bu şekilde saldırıyorsa, kim kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketlerini küçümsüyorsa ve kim ulusal kurtuluş hareketleri ve savaşları ile sosyalist sistem arasına nifak sokmaya çalışıyorsa onun "devrimciliği" sadece emperyalizme ve karşı-devrim güçlerine yaramaktadır.

Bugün hem Troçkistler, hem de maoistler işte bu tür "devrimci"lerdir. Sosyalist sisteme küfür, dünya devriminin gerçekleşme ortamının mutlak anlamda savaşta aranması, ulusal kurtuluş hareketlerini devrimci güçlerden soyutlama, kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketlerini küçük görme, onları "yozlaşma", "revizyonizm", "pasifizm" gibi sorumsuzca suçlama gibi pek çok ortak noktalara sahiptirler. Yine onlar, sosyalizmin ilkelerini ve özellikle Lenin'in sözlerini tahrif etmede de ustadırlar: "Troçkistler siyasal sahtekarlık ve Lenin'den aktarılan sözleri tahrif etme sanatının ustasıydılar. Lenin öğretisinin uluslararası etkisinin gücünü anlıyorlardı ve Leninizme en azından sahte bir bağlılık olmadan devrimci işçileri kendi taraflarına çekmeyi umut etmenin olanaksız olduğunun farkındaydılar"(1). Goşizm, troçkizm, maoizm gibi sapık akımların, işçi sınıfı hareketi içinde hiç bir zaman yerleri yoktur ve tutunmaları gibi de bir şansları kalmamıştır.

Bu yüzden bu sapık akımlar, ne kılığa girerlerse girsinler işçi sınıfı içinde gizlenemeyeceklerini görmektedirler. Gitgide dar bir alana itilmekte, "zemine uyma" yeteneklerini öğrenciler vb. kesimler içinde kullanmaya çalışmaktadırlar. Türkiye'de de böyledir. Lenin 1915'de: "Burjuva toplumu sürekli ortaya kendilerine sosyalist demeye bayılan, kasten ve sistemli olarak kitleleri en süslü ve 'radikal' sözlerle aldatan oportünistler çıkarmaktadır."(2) diyordu. Etrafımıza bakalım, ağzı bir sürü keskin, "radikal" laf yapan bir sürü "devrimci"yi hemen göreceğiz. Sosyalist hareket bu tür "devrimci"lere rağmen ve onları teşhir ederek gelişecektir. "Keskin sözleriyle", gerçekte ne yaptıklarını ve yapamadıklarını her fırsatta karşılaştırarak sergilemeli ve açıklamalıyız.

Sosyalizm dünya ölçeğinde gittikçe taraftarlarını arttırmakta, saflarını genişletmektedir. İşçi ve emekçi sınıfların saflarına hergün yeni yeni toplum katmanları, müttefikler katılmaktadır. Bu yeni katılanlar, kendi sınıf şartlanmalarını ve tecrübesizliklerini de birlikte getirmektedirler. Bu yüzden işçi sınıfı hareketi hem sağ, hem de sol sapmalara karşı mücadeleyi her zaman gündemde tutmak zorundadır.

Bu yazımızda işçi sınıfı hareketine "sol"dan musallat olmaya çalışan, genel olarak adına "küçük burjuva devrimciliği" denilen, evrensel, ideolojik ve örgütsel olarak güçsüz bir hastalıktan sözedeceğiz. "Lenin genel bir kural olarak sol sapmayı siyasal tecrübesizliğe ve küçük burjuva bir kökene bağlar. Lenin burada sol sapmanın gelişmesine uygun bir zemin yaratan şartları anlatırken, sınıf mücadelelerine siyasal bilinci henüz belirsiz olmakla birlikte en ateşli devrimci duygularla dolu yeni kitlelerin katılmasını belirtmektedir. "(3) Böyle bir zemin Türkiye'de de vardır ve bu zemini Troçkistler, Maocular, kaşarlanmış "gençlik liderleri", her türden kariyerist ve oportünistler sömürmektedirler. Gençliğin atılganlığına, duygusallığına sinsice ve bilerek hitap etmekte ve onları saçma sapan, başı sonu olmayan, sosyalizme zarar verici, sözde eylemlere itmektedirler. "Bizler kendilerini içtenlikle devrimci sayan binlerce bireyi, küçük burjuva devrimciliğinin çıkmazına düşmekten kurtarmak zorundayız."(4)

BARIŞ VE SAVAŞ SORUNU

Tanımlar ve ilkeler üzerinde fetişizm yaratmak küçük burjuva devrimciliğine özgü bir kolaycılıktır. Onlara göre barıştan yanaysanız, bir "pasifist"siniz. Eğer savaştan yanaysanız, "gerçek devrimci"siniz. "Barış içinde bir arada yaşama" politikasını hiç anlamadan (belki de hiç okumadan) ellerini tersiyle itmeleri bundandır. 1969 Zirve Konferansı metninden beraberce okuyalım: "Barış içinde birarada yaşama politikası ezilen bir halkın gerekli gördüğü her yolla - silahlı ya da barışçı - kurtuluşu için savaşma hakkıyla çelişmez. Bu politika hiç bir surette gerici rejimlerin desteklenmesi anlamına gelmez... Barış içinde bir arada yaşama politikası, emperyalizmin uluslararası gerilimi artırarak ve savaşlar çıkararak kendi iç çelişkilerini yenme yolundaki girişimlerini engeller. Bu politika ne toplumsal ve ekonomik statükonun korunması, ne de ideolojik mücadelenin zayıflatılması anlamına gelir."(5) Evet biz barıştan yanayız. Savaştan yana olanların yolu açık olsun.

DEMOKRASİ MÜCADELESİ

Demokrasinin korunması, giderek genişletilmesi mücadelesine karşı çıkarlar. Bu mücadeleyi yapanları, "burjuva demokrasisini savunuyorlar." diye karalarlar. "Bizim için tek bir demokrasi vardır, o da halk demokrasisidir." diye saçmalarlar. İşçi sınıfının 8 saatlik işgününü yüzlerce ölü vererek, yıllarca süren mücadelelerden sonra aldığını, genel seçimlerde oy hakkı için İngiliz işçi sınıfının 30 yıl mücadele verdiğini, Fransız işçi sınıfının grev hakkını 90 yıllık mücadeleden sonra söke söke aldığını bilmezler veya bilmezlikten gelirler. Demokrasi ve Devrim tercihi yapılıyormuş, bunlar da devrimden yana "devrimci"lermiş gibi, "Tek Yol Devrim" sloganını yanlış bir şekilde kullanırlar. Bu yanlışa karşı çıkanları da "görüyor musunuz, devrimden korkuyorlar" diye karalamaya çalışırlar. Demokrasiyi korumanın, onu giderek genişletmenin, devrimin ön koşullarından biri olduğunu anlamazlar veya anlamamazlıktan gelirler. Bu konuda Georgi Dimitrov bakın ne demiş:

"Bizler anarşist değiliz ve belirli bir ülkede hangi siyasal sistemin varolduğunu görmezlikten gelemeyiz. Şiddetle kısıtlanmış demokratik hak ve özgürlükler le dahi olsa, burjuva demokrasisi biçiminde bir burjuva diktatoryası mı, yoksa açık faşist biçimiyle bir burjuva diktatoryası mı? Sovyet demokrasisinin taraftarları olarak, işçi sınıfının yıllarca süren inatçı mücadelesi sonucunda elde edilmiş olan demokratik kazanımların en ufak parçasını dahi koruyacağız ve bu kazanımları artırmak için bütün gücümüzle mücadele edeceğiz."(6)

DEVRİM VE BARIŞÇI GEÇİŞ

Bu sorunda da en utanmazca yalan ve karalamalarla çığlıklar atıyorlar. Onlara göre: "revizyonistler devrimin yalnızca barışçı gelişimini savunuyorlar, silahlı mücadele yöntemlerini reddediyorlar." Kendileri de "iktidar namlunun ucunda" diyorlar. Böyle olunca da o pek beğendikleri ayırımı yineliyorlar: Bir yanda "pasifistler", öte yanda ise "gerçek devrimciler". Onların bu iftiralarına ve meseleyi tek taraflı ele almalarına karşılık uluslararası işçi sınıfı hareketi sorunu başka yönleriyle ele alıyor: "Marksist-Leninistler, devrimin barışçı gelişiminden, işçi sınıfının ve onun yandaşlarının tarafında, güç bakımından, tekelci burjuvazinin silaha başvurmasını önleyecek kadar kesin bir üstünlük yaratmanın olanağı olarak söz ederler. Marksist-Leninistler devrimin gelişimi barışçı yönde olsa dahi, eğer koşullar gerektirirse, silahlı çatışma için hazır olmanın zorunlu olduğunu belirtirler." Devam edelim: Devrim sürecinin barışçı olduğu ya da olmadığı her iki durumda da burjuvazinin direnişini kırmak için belirli zorlayıcı tedbirlere ihtiyaç duyulacaktır. Eğer burjuvazi kitlelerin siyasal taleplerine boyun eğmiyorsa, devrimci güçlerin, silahların gücü ile yerine getirilmesi zorunda kalınacaktır."(7) Son bir söz daha: "Marksist-Leninistler barışçı ve barışçı olmayan devrim biçimleri arasında bir seçim yaparken, bu ikisi arasında değişmez sınırların olmadığını bilirler. Ortaya çıkan duruma ve direnmekte olan sınıf düşmanlarının güçlerine bağlı olarak, bu iki mücadele biçimi birbirlerini tamamlayabilir veya biri ötekinin yerine kullanılabilir".(8) Artık bizim Troçkistlerin, dünyanın her yerinde yaptığı bir tahrifata, yalana da cevap verip bu konuyu da noktalayalım: Devrimin aslında hep silahlı olduğu ve olacağı, barışçı geçiş imkanının "revizyonistler" tarafından uydurulduğu söylenir durur. Bu yalana da 1917 Şubat devriminden sonra Lenin'in sözleriyle (hem de defalarca yinelediği sözlerle) cevap verelim. Lenin Şubat devriminden sonra ortaya çıkan ikili iktidardan, iktidarın Sovyet'lere geçmesinin barışçı yollarla olma imkanının ortaya çıktığını ve bu imkandan yararlanılmasının gerektiğini belirtmiştir. Bir örnek daha: 1919 Macar devriminde iktidar, barışçı yollarla ele geçirilmiştir.(9)

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİ ÖRGÜTLEME ANLAYIŞLARI

En geniş birlikten yana olduklarını söylerler. Yaptıkları, ilerici yurtsever öğrenci gençliği bölmek, dağıtmaktır. Faşizmin tırmandığı ülkemizde demokrasiden yana öğrencilerin birliğinin sağlanması son derece önemliyken, grupçu tavırlarla ortaya çıkarlar. "Anti-Oligarşik" gibi soyut, "anti-reformist" gibi yanlış ilkelerden yola çıkmaya çalışırlar. Sosyal demokratlarla ittifakı reddederler. Onları kazanmanın önemini anlamazlar.

Öğrencilerin akademik-demokratik isteklerini "midevi", "basit" gibi sıfatlarla küçümserler. Yurt, burs, kredi gibi sorunlarla ya hiç ilgilenmezler, ya yanlış

ABA ALTINDAN GÖSTERİLEN SOPA

12 Mart faşizan döneminden sonra Türkiye özellikle bir yıllık MC iktidarı döneminde yoğunlaşan anti-faşist kitle gösterilerine sahne oldu. Bu gösterilerin, yürüyüşlerin her birinin yarattığı kamuoyu ve etkinlikleri tartışılabilir. Ancak yıllardır ilk kez kutlanan 1 Mayıs'ın kamuoyunda yarattığı etki tartışılmaktan da öte elle tutulur, gözle görülür oldu. Taksim'de, faşizme ve MC'ye karşı dev bir protesto eylemi halini alan İşçi Bayramının kutlanışı Türkiye'de işçi sınıfının gücünü, bu gücün ulaştığı düzeyi gösteriyordu.

Bu gücün farkında olanlar yalnızca ilericiler ve sosyalistler değildi. Burjuvazi de bu gücün boyutlarını kavramak zorunluluğunu duydu. Bu nedenle 1 Mayıs'a, ilerici niteliği bilinen yayın organları dışında, MC'nin TRT'sinde ve "tarafsız" basında pek itibar edilmedi. İtibar edilmek şöyle dursun, "tarafsız" basının yüksek tirajlı gazeteleri, 1 Mayıs'ta ve onu izleyen günlerde, kamuoyunun dikkatlerini başka noktalara çekmeye çalışırken, bir yandan da kamuoyunu 1 Mayıs'ın ortaya koyduğu birikimi boğma, bu birikimi somutlaştıran kitle örgütlerini yok etme yolundaki tertiplere hazırlamaya girişti. Türkiye'nin en yüksek tirajlı bir gazetesi, cinayete kurban giden bir genç kızın katilini bulmak için günlerce gönüllü hafiyelik yaptı. Daha sonra, "katil" diye takdim edilen gencin ortaya çıkarılmasının hemen ertesi günü, işlenen cinayetin fotoromanı gazete sayfalarını kapladı.

BİR YAZI SERİSİ

Sırasında "anarşist avı operasyonları"nı davetli olarak izleyebilen ve bir katilin bulunması için ikramiyeler vaadeden bu gazete, MC iktidarı boyunca "faili meçhul" cinayetlere kurban giden yurtseverlrin katillerinin bulunması için de aynı çabayı neden göstermemişti? Aslında bu bir ikiyüzlülük değil, faşizmden yana bilinçli bir saf tutmaydı.

Bu gazetenin dış sayfalarının polisiye gönül maceralarına ayrıldığı sıralarda, orta sayfalarında da ilginç bir yazı serisi başladı. Başlık, "orta Öğretimdeki Kargaşayı Çözelim"di. Yazı serisini, öğrenci olaylarında, "anarşik" ve "polisiye" işlerin çözümünde adeta uzmanlaşan bir yazar düzenlemişti. Yazı serisine başlanmasının nedenleri şöyle açıklanıyordu:

"Sağduyu, öğrenci velileri, üniversitelerden sonra orta öğretimde de belirli bir savaş kıpırdanması sezmiştir. Yetkililer bazı okullarda etnik farklılıkların, fikir ayrılıklarının özellikle körüklendiğini, "halka dönük demokratik eğitim" adı altında ders kitaplarını öğrencinin seçmesinin iyi olacağı tezinin savunulduğunu söylemektedirler." "Üniversite ve yüksek okullardan sonra eğitimin daha alt kademeleine sarkan sağ-sol, Alevi-sünni, Kürt-Türk ayrımlarının Türkiye çapında nasıl bir manzara gösterdiğini saptamak..." da serinin amaçlarından biri.

KAYNAĞIN ADRESİ VERİLİYOR

Gizli haber alma örgütlerinin ihtisas sahasına giren bu gibi bilgileri, resmi bir kimliği olmayan bir gazetenin nereden ve nasıl derlediğini berak edenlere gazetenin verdiği cevap şuydu: "Milli Eğitim Müdürleri'nin, valilerin ve diğer kamu görevlilerinin hazırladıkları raporlardan" Böylece, yapılan yayına resmi ve "objektif" bir görünüm verilmesinden başka, ayrıca suçlu olarak gösterilenleri tehdit edici bir nitelik de kazandırılıyordu.

Raporlara göre, huzursuzluk ve anarşinin nedenleri arasında öğretmen ve öğrenciler açısından çeşitli akademik ve ekonomik olanaksızlıkların bulunması, okul ve öğretmen azlığına karşılık öğrenci çokluğu gibi sorunlar sayıldıktan sonra "esas nedenlere" geçiliyor. Öğretmen ve öğrenciler mütemadiyen tahrik ediliyor, "bunu bölücü, ayırıcı, etnik ve mezhep bakımından etkileyici, kısaca tamamen ideolojik olan yayınlar da" besliyor. Kısacası esas neden, "fikir ayrılıklarını temsil eden gruplaşmalar".

HEDEF: DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ

Daha sonra 12.12.1975 günü Milli Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem imzasıyla valiliklere gönderilen genelge ile 67 ilden istenen raporlara yer veriliyor. Bu raporlar "öğrenci olayları ve anarşik hareketlerin gerçek sebepleri ile bu hareketler karşısında alınan ve alınması gerekli olan tedbirleri" sıralıyor. Raporlarda öğrenci hareketlerinin ve olaylarının sebepleri ikiye ayrılıyor. Birincisi, yani zahiri (görünüşteki) sebepler, idarenin ve polisin taraf tutmasından, baskı yapılmasına, lise mezunlarının açıkta kalmasının öğrencilerde istikbal endişesi doğurmasına, hatta öğrencilerin buluğ çağında olmasına kadar uzanıyor. İkincisi, yani hakiki nedenler ise çok basit: Rejimin işlerliğini sarsmak ve aşırı solu memlekette hakim kılmak. Anarşik olaylarda rolü olan ve tahrik edici tutumları görülen kuruluşlara ve tutumlarına yer veren kısımlarda, adeta demokratik ve sol eğilimli kuruluşların bir listesi veriliyor. Yine bu kısımda, çeşitli ilerici sendikaların ve DİSK'in adına da sıksık raslanıyor. Hem de ilk sıralarda. Öğretmen kuruluşlarının anarşik olaylardaki rolü kısmı ise TÖB-DER'e ayrılmış. "Tarafsızlık" yaftası adı altında işçilerin, öğretmenlerin, öğrencilerin demokratik kitle örgütlerini karalama, yazı serisinin bu bölümlerinde doruğuna ulaşıyor.

TEDBİRLER DEMETİ

Bundan sonra da alınması gereken tedbirler kısmına geçiliyor. Bir önceki bölümde son haddine varan karalamalarla vatanın ve rejimin en büyük düşmanı ilan edilen demokratik örgütler hakkında oy haklarının kaldırılmasına kadar uzanıyor.

Üniversiteler, yurtlar, öğretmen nakil yönetmeliklerinin değiştirilerek kısıtlanması, öğrenim kurumlarının bulunduğu bölgelerde belli yerlerde sabit barikatlar kurulması, hatta öğrenci olaylarına karşı özel ihtisas mahkemeleri kurulması da talepler arasında.

ŞECAAT ARZEDERKEN SİRKATİN SÖYLEYENLER

Bu yazı serisi henüz bitmedi. Ancak serinin arkasındaki amacı görmek için sonunu beklemek hiç gerekli değil. Birincisi, seriyi kaleme alandan daha önemlisi, kaleme aldıran. Seride kullanılan belgeler, yapılan atıflar, bu bilinmeyen merciin adresini veriyor. Yalnız, olayın yeni olan bir yönü daha var. Resmi belgelerin, bu belgeleri hazırlatanlar tarafından kullanılmadan önce yada kullanıldığı sırada, resmi olmayan organlar eliyle kamuoyuna duyurulması, son yıllarda, özellikle MC iktidarı döneminde görülmeye başlanan bir durum. Bununla kamuoyunun oluşturulmasının amaçdaki niyetler burada açığa çıkıyor. Öğretmen ve öğrenci derneklerinin "kendi faaliyet alanları dışına taşmalarını sağlayıcı icra ve murakabeye girişilmesi, esasen kanunla sınırlandırılmış olan faaliyetleri üzerinde gerekenin yapılması"nın gereği vurgulanıyor. TÖB-DER'in islahı, "eğitim ordusuna dernek kurma hakkının tanınmaması" gibi istekler, öğretmenlerin il emrine verilmesi, hatta landığı bir gerçek. Fakat bunun da ötesinde, hedef alınan demokratik örgütlerin önceden hizaya getirilmek, faşizmin değneği gösterilerek yıldırılmak istendiği anlaşılıyor. Bu çabaların, büyük 1 Mayıs gösterilerinin hemen ertesinde yoğunlaştığı, bu konuda sermaye kuruluşlarından yüksek tirajlı basına kadar bir "cephe"nin ağız birliği ettiği gözlerden kaçmıyor.

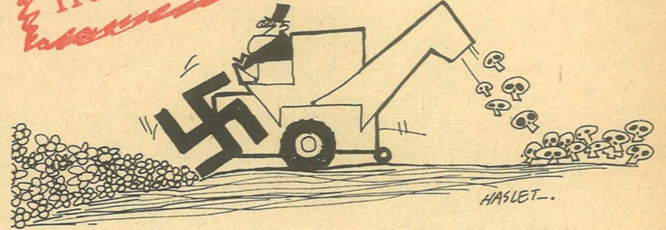
ilgilenirler, ya da göstermelik ilgilenirler. Öğrencilerin ilerici, yurtsever konumlarını, ani, hesapsız, maceracı çıkışlarla çar çur ederler. "Büyük öğrenci kitlesi içinde küçük bir azınlık olan faşist zorbaların tecrit edilmiş duruma getirilmelerine ve bunlarla üniversite yönetimi ve kolluk kuvvetlerinin başbaşa bırakılması"(10) sorununa dudak bükerler. (Yalnız bu konuda akıllar geç ve yavaş da olsa başa gelmektedir. Ve bu sevindirici bir gelişmedir.) Boykot, forum gibi önemli direniş, hak arama, anlatma gibi araçları yerli yersiz kullanarak bunların etkisini son derece zayıflatırlar. Bir üniversitenin bir fakültesindeki bir sınıfta, akademik bir istekte bulunurken söze Vietnam ve Kamboçya'dan başlayarak zayıflıklarını gizlemeye çalışırlar. Türkiye'yi ve dünyayı okullarının penceresinden görürler. Kazara işçilerle temas edebilirlerse daha en başından en keskin önerilerle ortaya çıkarlar. (Oysa çoğu Türkiye'de kaç işkolu var, asgari ücret kaç lira bilmezler.)

SONUÇ

Sözlerimizi, yazımızın başında yaptığımız bir alıntı ile bitirmek istiyoruz: "Bizler kendilerini içtenlikle devrimci sayan binlerce bireyi, küçük burjuva devrimciliğinin çıkmazına düşmekten kurtarmak zorundayız. Nereye gittiği belli olan açık bir yolla, hiç bir yere götürmeyen bir çıkmaz arasında uzlaşma olamaz. Goşizme karşı, ama goşistler için olan bu savaş, tek bir çizginin seçilmesiyle sonuçlanabilir." (11) Ve mutlaka sonuçlanacaktır.

(1) M. Basmanov; Çağdaş Troçkizm ve Karşı Devrimci Özü, Bilim Yayınevi.
(2) Aynı eser.
(3) Aydınlar ve Sınıf Mücadelesi, Bilim Yayınevi.
(4) Aynı eser.
(5) 1969 Zirve Konferansı, Habora Yyn.
(6) M. Basmanov, Çağdaş Troçkizm ve Karşı Devrimci Özü, Bilim Yyn.
(7) Aynı Eser
(8) Aynı Eser
(9) Aynı Eser.
(10) "Öğrenci Gençliğin Güncel Görevi", Türkiye İşçi Partisi bildirisi.
(11) Aydınlar ve Sınıf Mücadelesi

İçel Valisi: "Öğretmenler hakkındaki disiplin hükümleri yetersiz"

BİR OYALAMA YOLU: YAYKUR

Kapitalizm, eşitsiz ve çarpık gelişen bir sömürü düzenidir. Ekonomik plandaki çelişkileri, diğer alanlardaki çelişkilerinin de temelini oluşturur. Planlama ve programlama kapitalizm için her zaman bir hayaldir. Kapitalizmin genel ve yaygın anlayışı, kâr, daha fazla kârdır. Üretimdeki bu anlayış bir çok bozuklukların yanı sıra milyonlarca işsizi de beraberinde getirir. Alt yapıdaki bu durum üst yapı kurumlarını da etki altında tutar. Bu etkilenme ve etkileme doğal ve kaçınılmazdır. Eğitim kurumları da bu genel yapı içindeki yerlerinden dolayı bozuk, çarpık, plansız bir içeriğe sahiptir. Bu içerik kendisini her gün yeni örnekleri ile somutlaştırıyor. Bunun en belirginleştiği yer ise lise sonrası eğitim. Lise eğitiminin yönlendiricilikten yoksunluğu, üretimden kopukluğu mezunlarına tek "açık kapı" bırakmaktadır. O da: Yüksek öğrenim. Fakat yüksek öğrenime de "açık kapı" demeye dilimiz varmıyor. Bugün üniversitelere girmek için sıra bekleyen 300 - 400 bin kişinin olduğunu düşünürsek yüksek öğrenimin de "açık kapı" olmaktan çok uzak olduğu kolaylıkla anlaşılır. Eğitim politikası burada tıkanıklığa uğramıştır. Bunları sebebi nelerdir? Bunların üzerinde durmakta yarar var. Şöyle sınıflandırabiliriz:

- Yüksek öğrenimin fetişizm haline getirilmesi.

Kapitalist gelişmenin ilk dönemlerinde ihtiyaç duyulanların başında yetişmiş eleman geliyordu. O dönemlerde eğitimin ön planda yer alması bunun sonucu oldu. Diğer bir nedeni ise feodalitenin tasfiyesi için burjuva kültürünün ve anlayışının yaygınlaştırılması idi. Bu her iki gerçeklik ara tabakaların eğitime yönlendirilmesine yol açtı. "Okuyup adam olma" toplumsal bir anlayış haline getirildi. Bu nedenler eğitimi fetiş haline dönüştürdü.

- Tekellerin egemenliği altında küçük burjuvaziye hayat hakkı kalmaması. "Hür teşebbüs" yoluyla ara tabakaların, özellikle küçük burjuvazinin "mutlu ve ferah" bir hayata kavuşma olanaklarının tekellerin egemenliği altında ortadan kalkması, onları yüksek öğrenim yoluyla özledikleri hayatı gerçekleştirebilme olanaklarını aramaya itti.

Öte yandan, ekonomide ve eğitimde planlamanın olmayışı, gerek eğitim sürecinde gerek eğitim sonrasında istihdam sorununu ortaya çıkardı. Okumak hem ihtiyaç haline getirildi, geçim kapısı olarak gösterildi, hem de bu ihtiyaca cevap verilemedi, geçim kapısı olamadı.

Ve üniversite kapılarında bekleyen öğrenci sayısı 300 - 400 bine ulaştı. Bir yarısı kadarı da "üniversite diplomalı işsiz" durumuna düştü.

ÜNİVERSİTEYE GİREMEYENLER: TOPLUMSAL HUZURSUZLUK KAYNAKLARINDAN BİRİ.

Gördükleri onbir senelik eğitimin bozuk yapısı, lise mezunlarının üretimde istihdam edilme olanaklarını büyük ölçüde kaldırdığından Üniversiteye giriş için bekledikleri sürede bile iş bulup çalışma şansına sahip değillerdir. Bu nedenle toplumsal asalak durumundadırlar. Tek çıkar yol üniversiteye girmektir. Ancak üniversite kapıları tüm lise mezunlarına açık değildir. Ve kapılarda bekliyenlerin sayısı her yıl bir misli artmaktadır. Bu durum toplumsal huzursuzluk kaynaklarından birini daha yaratmıştır.

BULUNAN ÇARE: YAY - KUR

Kapitalizmin çıkmazları düzeltilmek istenirken getirilen sözde çözümler onu yeni çıkmazlara sürüklüyor. YAY-KUR bunun en son örneklerinden. Lise mezunları için bulunan formül: "Oyalama eğitimi". Yay-kur politikası temelinde yatan gerçek bu. Kapılarda bekleyenler bu sayede yüksek öğrenime (!) kavuşturuluyor. Böylece birikme önlenecek(!)

İŞTE, OYALAMA YAY-KUR EĞİTİMİ

Yay-Kur'un öğrencilerine ilk posta gönderdiği 10 kitaptan dördü Türk Tarihi, Türk Kültürü, Türk Dili, Türk Tarihi ve Kültürü vs. gibi kitaplar. İkisi öğrencilere rehber ve çalışma kılavuzu; geriye kalanlar ders kitabı.

Rehber kitapta Yay-Kur tanıtılıyor ve onunla ilgili sorular cevaplandırılıyor. Mezunlar ne olacak sorusuna şu cevap veriliyor: Mezunlar ara insan gücü elemanı olacaktır. O alanın eksperi olacaklardır. Yani bilirkişi uzmanı olacaklardır. Ve eğitim iki yılda tamamlanacaktır.

Çalışma kılavuzunda ise, Amerikan kaynaklarından yararlanılarak uzaktan eğitimin faydaları (!) üzerinde duruluyor. Bunlar şöyle sıralanıyor:

- Öğrenme süresi sınıflarda olduğu gibi sınırlı değildir.
- Çeşitli araçlarla öğrenim yapılmaktadır. (TV, Radyo, Slayt, Teyp, Kitap)
- Zaten öğrendiklerimizin % 83'ü görme yoluyla olmaktadır.
- Kitaplar her konunun yetkili otoriteleri tarafından hazırlanır.

Yay-Kur kendini daha çalışma kılavuzundan ele veriyor. Uzaktan eğitimin faziletlerinin bu soyut yapısı insana çok hoş görünüyor. Ancak hayata uygulanışı da bu kadar hoş mu? Biraz da ona bakalım.

- Öğrenme süresi konusunda söylenenler samimiyetten çok uzak. Karşı karşıya yapılan öğretimde, yani sınıflarda ve laboratuvarlarda öğrenim sırasında anlaşılmayan bir konuyu veya problemi tekrarlama, kavranmamış bir deneyin açıklamasını anında yapma olanakları vardır. Yay-Kur'da ise bu tip soruların da mektupla sorularak öğrenilmesi gerekmektedir. Türkiye'deki posta hizmetlerinin hızı da düşünülecek olursa, istenilen cevabı 10 - 15 gün sonra öğrenmek mümkün olmaktadır. Öğrencilerin sık sık yeni problemlerle karşılaştığı düşünülürse bu işin şimdiden nasıl arap saçına döneceği açıktır.

- Çeşitli iletişim kaynaklarının Yay-Kur için seferber edildiği söyleniyor. Bunların başında TV ve radyo gelmekte. Ancak TV'den tüm Yay-Kur öğrencilerinin faydalanma olanağı yok. Gerek yayınların çalışma saatleri içinde olması, gerekse maddi olanaklar açısından her evde bir televizyon olmayışı, fiiliyatta bu kaynağı kullanılamaz hale getirmekte.

- Kitapların yetkili otoriteler tarafından hazırlandığı hiç şüphe götürmeyen bir gerçek. Türk tarihi, kültürü gibi kitaplar bu konuların otoritesi MHP yanlısı Prof. İbrahim Kafesoğlu'na hazırlatılmış. Türk dili ise milliyetçilikte Kafesoğlu'ndan geri kalmayan Muharrem Ergin'in imzasını taşımakta.

- Yay-Kur "öğretmeden eğitme" prensibine dayandığından öğrencilerin öğrenmedikleri konuları tekrar etme için çok zamanları olmakta.

- Görme yoluyla eğitimin % 83 oluşturduğundan bahsedilerek Yay-Kur'un faydalı bir eğitim olduğu söylenmeye çalışılıyor. Ancak gerçek, yaratılmak istenen tablo gibi değil. Görme yoluyla eğitimin büyük ağırlığını pratik içindeki eğitim oluşturuyor. Ancak Yay-Kur için pratik içinde görme yoluyla eğitimin temel alındığını söylemek imkansız. Bilhassa teknik güç yetiştirmeyi amaçlıyan bir kurum için bu eksiklik hiç de küçümsenmiyecek bir şey.

EKSPER Mİ, ANTİ-EKSPER Mİ?

Yay-Kur, eksper yetiştireceğini söylemekte. Ancak eksperlerin yetişmesi pratikle yakından ilintili. Pratik olmaksızın eksper yetiştirmenin olanağı yok. Pratiksiz, yetiştirilse yetiştirilse anti-eksper yetiştirilir. Bir mühendis yardımcısı, bir elektronik teknisyeni, bir makina teknisyeni başka türlü yetiştirilemez. Hele bu eğitimi uzaktan, televizyonla, mektupla, radyoyla üstelik iki senede yapmaya kalkılırsa eksperden başka herşey yetişir sonunda.

YOKSA FAŞİZM EKSPERİ Mİ?

Yay-Kur'la yaygınlaştırılmak istenen, faşist ideoloji. Amerikan sistemleri ile Türk milliyetçisi yetiştirilmeye çalışılmakta. Bunda bir çelişki de yok. Yay-Kur "Ortak Dersler" adı altında tüm bölümlere milliyetçilik (!) öğretiyor. Hem de bu alanın yetkili kişileri ile. Yani MHP'li teorisyenlerle. Bakalım bu teorisyenler kendi alanlarında bilimsel yapılarını nasıl kanıtlıyorlar. Komandocu M. Ergin 15 sayfalık Türk Dili kitabında "dil"i şöyle tanımlamaya çalışıyor: "Dil içtimai bir müessesedir. Fertlerin üstünde bütün cemiyetin malı olan ve bütün bir cemiyeti içine alan kuvvetli bir müessesedir. Cemiyetlerin en büyük dayanağı dildir. Bir cemiyeti ayakta tutan, bir cemiyetin varlığını sağlıyan, devam ettiren, bir cemiyete sarsılmaz bir birlik yaratan müessese olarak dilin oynadığı rol çok büyüktür. Bu bakımdan dil milleti teşkil eden unsurların başında gelir. Bir milleti, bir kavmi bazan tek başına ayakta tutan, milli benliği muhafaza ederek onu yok olmaktan, eriyip başkalaşmaktan kurtarır." Bilimsellikten uzak bir anlayış alabildiğine açıkça sergileniyor. Dil'in düşüncenin bir var olma biçimi olduğunu hatırlarsak anlatımda kullanılan "dil" yazarın düşünce seviyesini de ortaya koyuyor.

Anti-bilimsel tezler de böylece en açık şekilde sırıtıyor. Bir örnek daha: Türk Kültürü otoritesi faşizm teorisyeni İ. Kafesoğlu, Kültürü tarif ederken şöyle diyor: "Kültür, bir topluluğu, bir cemiyeti, bir milleti millet yapan, onu diğer milletlerden farklı kılan hayat tezahürlerinin bütünüdür." Burada saklanmak istenen, sınıflı toplumlarda her sınıfın kendine özgü kültürünün bulunması. Kafesoğlu bu anlayışla yola çıkıyor. Ancak bilim, bu faşizm tüccarını da yalanlıyor.

Bilime ters düşen yapısıyla Yay-Kur politikasının altında yatan bir başka gerçek de açık seçik belli oluyor: Faşizme Kitle tabanı yaratmak.

Eğitim Enstitülerinde, öğretmen okullarında uygulanan politika Yay-Kur'da da uygulanmak isteniyor.

AMAÇ MC'YE HİZMET

Gerek üniversiteye giremeyen gençlerin "oyalanması", gerekse bu "oyalama" süresinde onları faşizmin kitle tabanı haline getirme politikası MC'ye hizmet amacını taşımaktadır. Hiç bir zaman halka hizmet amacını değil. Fakat Yay-Kur, bu yapısıyla ne "oyalama" ne de faşistleştirme görevini bile yerine getiremeyecektir. Getirse getirse MC'ye karşı tepkinin artmasını getirecektir.

tampon örgüt MTTB

Milli Türk Talebe Birliği, devletten resmi olarak yardım alan iki gençlik kuruluşundan birisi. Burjuvazinin öğrencilerin akademik ve demokratik isteklerini güdümü altında tutabilmek için bu tür kuruluşlara ihtiyacı var. Ne var ki en doğal talepleri bile karşılamaktan aciz olan Türkiye burjuvazisinin güdümündeki yöneticilerin, bu resmi derneklerde geniş yığınları toparlayabilme şansı hiç yok. Hal böyle olunca, öğrencilerin sorunlarına göstermelik olarak yaklaşmak, veya sorunların dışında bir takım başka konularla taban toparlamaya uğraşmak söz konusu oluyor.

Ayasofya müzesinin ibadete açılması için girişimde bulunulması bu değişik çalışmalardan birisi. Din, asırlardan beri hakim sınıfların sömürülerini sürdürebilmek için kullandıkları araçlardan birisi. Bugün Türkiye'de din sömürüsünün bayraktarlığını MSP yapıyor. Tabii ki MSP yanlısı MTTB yönetimi de bu sömürüde kendi payına düşeni hakkıyla yerine getirmeye uğraşıyor. 150 kadar "öğrencinin" Ayasofya müzesinde başlangıç olması dileğiyle kıldıkları namaz, böyle bir çabanın ürünü. Maksat üzüm yemek değil bağcı dövmek. Ayasofya'nın üç adım ötesinde, namaz kılmak isteyen binlerce kişiye yetecek büyüklükte Sultan Ahmet camii var. Bu gösteri, komandolardan sonra ümmetçilere de yaranmak isteyen "tarafsız" basında günün en önemli olayı olarak sunuldu. Herhalde herkes MC'nin içine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmesi için artık dua etmekten başka çaresi olmadığı konusunda hemfikir.

İbadetin yanında göstermelik de olsa dünyevi sorunlarla da uğraşmak gerek. Üniversiteye giriş deneme imtihanları MTTB'nin bu yolda attığı adımlardan biri. Üniversite kapılarında bekleyen yüzbinlerin sorunlarına sırf imtihandaki başarıya bağlama çabalarının bir sonucu. Mutlaka ve mutlaka yüzbinlerin Üniversite kapılarında bekleyeceğini bilmek ve bu sorunun kökenlerine inememek MTTB yönetimini bu girişime zorluyor. Eğitim hakkını elde edememenin, kabiliyetsizliğin doğal sonucu, kaderin bir cilvesi olduğu bu yolla öğrencilere anlatılmak isteniyor. Bu arada her sene ortalıkta dolaşan "rivayet"le de -üniversite sorularının çalındığı— bir bağlantısı olup olmadığı kafalarda bir soru olarak beliriyor. Eğitimin sömürü aracı yapıldığı bir dönemde MTTB yönetimi de öğrencileri başka bir açıdan sömürüyor.

Analığa Saygıyı Gülünçleştirmek

Mayıs ayının ikinci pazar günü Anneler Günü olarak kutlanıyor. 1908 lerdeAmerikan hükümetinin önayak olması ile ilk kez Anneler Günü ilân edildi. O günden bu yana kapitalist ülkelerde artan bir yaygınlıkla kutlanıyor. Ülkemizde de anneler günü 1955 yılında Türk Kadınlar Birliği tarafından kabul edildi.

Analık gerçekten de toplumda saygı görmesi gereken bir işlev. Fakat analığa saygı, tek tek analara gösterilecek bir saygı sorunu olarak görülemez. Toplumsal sistem analığa gerekli yeri vermedikçe bunun bir anlamı yok. Kapitalist toplumda kadınlar analığın gerektirdiği haklara sahip değiller. Çalışan kadınlara doğum öncesi ve sonrası izin hakları tanınmıyor; iş yerlerinde açılması gereken kreşler patronların kârlarına dokunduğundan açılmıyor. Hele gerikalmış ülkelerin birçoğunda kadınlar doğum öncesinde ve doğum sırasında ananın ve çocuğun sağlığını koruyacak olan en basit tıbbi olanaklardan bile yoksunlar. Doğum sırasında ölen analar azımsanmayacak sayılara ulaşıyor.

Çocuğunu dünyaya getirebilen ana ise, ya gerekli tıbbi bakımın sağlanamaması nedeniyle, ya da kapitalizmin çocukları mahkum ettiği yetersiz ve kötü beslenme yüzünden çocuğunu yitiriyor. Özellikle geri kalmış ülkelerde hergün açlıktan ölen çocuk sayısı binlere ulaşıyor. Kapitalist ekonominin ürünleri olan işsizlik ve pahalılık ise, çalışan anaları çocuklarını yetiştirebilmek için bir kat daha sömürülmeye mahkum ediyor.

Kapitalist düzende, kadınlar analık haklarından yararlanamamanın yanısıra ucuz işgücü kaynağı olarak da kullanılıyorlar. Hiçbir kapitalist ülkede kadın ve erkek işçiler için eşit işe eşit ücret ilkesi uygulanmıyor. Kalifiye olmayan kadın ve çocuk işçiler hiç denecek ücretler karşılığı çalıştırılırken, kalifiye elemanlar karşısında sürekli olarak işlerinden olma tehditleriyle karşı karşıyalar. Bu tehdidi hiç bir tepkiyle karşılaşmadan savurabilmek için kapitalist düzen kadınların eğitim hakkını da kısıtlıyor. Artık köhnemiş gelenek ve göreneklerden dine kadar her türlü toplumsal baskı aracı ve ekonomik olanaksızlıklar kadınları, becerili elemanlar olarak yetişmelerini sağlayacak eğitimden yoksun bırakmak için kullanılıyor.

Yine kapitalist - emperyalist sistemin dünyanın dört bir yanında dolaylı-dolaysız desteklediği faşist rejimlerde, analar, binbir güçlüklerle yetiştirdikleri çocuklarının faşist kurşunlara hedef olmasının, cinayetlere kurban gitmesinin, insanlık dışı işkencelere uğratılmasının acısını çekiyorlar.

Kapitalist ülkelerde anneler günü, bu sorunlara eğilmek, onlara çözümler önermek için kutlanmıyor. Burjuvazi, elindeki tüm kitle haberleşme araçlarını kullanarak bu günün, tüketimin alabildiğine körüklendiği bir "hediye alma" günü halinde kutlanması geleneğini yerleştirmiş. Sömürüye dayanan düzen anneyle çocuğu ve toplum arasındaki saygı - sevgi bağını, yılın bir gününde annelere hediye alma haline dönüştürerek yok etmek isteğinde.

Anneler gününü böyle kutlamak, anaya duyulan saygının ifadesi değil. Tersine analara karşı toplumun saygısını yozlaştırmak, görevlerini unutturmak anlamını taşıyor.

Analığın toplumsal değerini, duyulan saygıyı ifade etmenin yolu kapitalizmin doğurduğu sorunlara çözüm yolları önermek. Analık haklarını savunan talepler için, kadınlara eğitimde uygulanan ayrıcalıklı işlemin kaldırılması için, kadınların eşit işe eşit ücret talebi için mücadele etmek. Anneler gününü kutlamak böyle mümkün. Bu konuda örnek olması gereken ama ülkemizde henüz kutlanmayan, geçiştirilen bir gün daha var. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü, saydığımız taleplerin, dünya barışının ve özgürlüğün savunulduğu bir gün olarak kutlanıyor.

Ülkemizde de 1955'ten bu yana kutlanan anneler günü, ilk kez bu yıl böyle bir çerçevede değerlendirildi. 12 Mart sonrası dönemde ve MC iktidarı boyunca katledilen, faşist cinayetlere kurban giden çocuklarının acısını yüreğinde taşıyan analarımızın düşünceleri, talepleri ortaya kondu. 9 Mayıs 1976'da bir açıklama yapan Analar Babalar Derneği faşizmin kol gezdiği, evlatların sokaklarda kurşunlandığı bir ortamda anneler gününün kutlanamayacağını, "böyle bir günde annelere verilecek tek armağanın evlatlarının can güvenliği olduğunu" belirtti. İlerici Kadınlar Derneği de yayınladığı bir bildiride şöyle dedi: "Anneler Günü, para babalarının elinde bulunan, radyo, TV aracılığıyla annelere hediye alma günü, böylece de para babalarına yeni kârlar sağlama günü haline getirilmiştir."

Faşist cinayetlere karşı toplumda oluşan tepkinin büyüklüğünü gösteren bir başka açıklama da, Türk Kadınlar Birliği'nin İstanbul Şubesi'nce yapıldı. Açıklamada, öldürülen evlatların acısının henüz silinmediği, böyle bir ortamda annelergünününkutlanamayacağı belirtiliyordu.

Bu tavır alışı desteklerken, ilerici-demokrat ve sosyalist güçlere düşen görev anneler gününe sahip çıkmaktır. Anneler gününü, Dünya Emekçi Kadınlar günü ile, bu günde ileri sürülen taleplerle bütünleştirerek kutlamak gerekmektedir. Burjuvazinin anneler gününü tüketimi körüklemek, toplumda anaya duyulan saygı ve sevgiyi yozlaştırmak için kullanmasını önlemek ancak böyle mümkündür.

BİLİM VE SOSYALİZM

Doğayla ilk temasından beri insan, gereksinimlerini karşılamak, önüne çıkan problemleri çözebilmek için, deneyimlerini toparlamış bu deneyimler ışığında yeni yöntemler geliştirmiş, her çözülenden sonra ortaya çıkan yeni problemleri çözebilmek için yeniden çalışmaya koyulmuştur.

Bu çalışmaların ürünleri, kullanılan yöntemlerin sistemleştirilmesi, üretim ilişkilerinin gelişimine katkıda bulunmuş, çağlar boyunca bilimin görevi toplumu ileriye götürmek olmuştur. Bu görevin yerine getirilmesinde egemen sınıfların, toplumu ileriye götürmeye namzet sınıfların çıkarları bilimin gelişmesini veya kösteklenmesini etkileyen ögeler olmuşlardır.

Günümüzde, insanlık, dünyanın gelişimini sağlayan kanunları 50-60 yıl öncesine kıyasla çok daha hızlı bir şekilde öğreniyor. İnsanın evren hakkındaki bilgileri her geçen gün artıyor. Bugün insanlığın elinde dünyayı yeniden kurabilmesi için, Bilgi Terorisi, Nükleer Enerji vb. gibi güçlü araçlar var. Bilimdeki bu devrim teknolojiye de yansıyor, üretimi arttırabilmesi için insanlığa büyük olanaklar sağlıyor. Burada bu güçlü olanakların insanlığın yararına kullanılması sorunu ortaya çıkıyor.

Sosyalistler, bilim ve toplum arasındaki ilişkiyi, bilimin üretimle olan ilişkisinin doğru çözümleyip; bilimsel gelişmeyi toplumsal gelişmenin bir parçası, toplumsal gelişmenin bir tamamlayıcısı olarak ele almak zorundadırlar. Zamanımızda bilim hayatın her anına girmiş, doğrudan üretici bir güç haline gelmiş durumda. Bu, bilim ve toplum arasındaki bağların anlaşılmasına ayrı bir önem kazandırıyor.

Çağımızda ilerici niteliğini tümüyle yitirmekte olan kapitalizm, bilime sağlıklı bir bakış açısı getirmekten, bilimin sonuçlarını toplum yararına kullanmak şansından yoksundur. Kapitalizm, "bilimi iş'in dışında ayrı bir üretici güç haline getirir ve sermayenin hizmetine sokar." Ancak, çağımıza baktığımızda kapitalist ülkelerde de bilimin büyük gelişmelerine tanık oluyoruz. Burada kapitalist sistemin, sosyalist sistemin dünya yüzünde ortaya çıkışıyla birlikte, varlığını sürdürebilmek, karşısındaki gelişmiş toplumla rekabet edebilmek için bilimi sonuna kadar kullanmak zorunda olmasının etkisi var. Bu durumu, buluşlarla, buluşların teknolojiye uygulanması arasında geçen sürenin sosyalist sistemin gelişmesiyle birlikte her iki toplumda da kısalmasında görebiliriz.

Ancak kapitalist sistemde bilimin gelişmesi sağlıklı bir gelişme değildir. Kapitalizm bilimi tek yönlü bir gelişime zorlamaktadır. Örneğin bilimin askerileştirilmesi, temel, uygulamalı ve deneysel araştırma arasında dengesiz bir dağılım yaratmakta, sonuçta tekellerin kontrolündeki bilim işsizliğe, enflasyona ve toplumsal bunalımlara yol açmaktadır.

Burjuva ideologlarının tüm itirazlarına karşılık "tekelci kapitalizm ve bilimsel - teknolojik devrim arasında uzlaşmaz bir çelişki vardır." Bilimsel teknolojik devrimin ortaya çıkardığı olanakların insanlık yararına kullanılması, tek amacı kâr olan kapitalist üretim ilişkileri içinde olanaksızdır.

Tarih, bilim alanında da sosyalizmi doğrulamaktadır. Sosyalizmin karakteri gereği bilim onun ayrılmaz bir parçasıdır. Sosyalist toplumun, üretim, toplumsal ilişkiler, kültür ve eğitim konusunda önünde duran sorunlara çözüm arayışı sosyalist teoriyi geliştirmektedir. Sosyalizm, bilimin gelişmesinin önündeki toplumsal engelleri ortadan kaldırmakta ve bilimin insanlık yararına kullanılmasının şartlarını yaratmaktadır.

Sosyalizm bilime toplum hayatında yeni bir rol vermektedir. Burjuva ideologlarının savunduğunun aksine bilimi toplumsallaştırmaktadır. Bilime ve bilimsel araştırmalara, merak gayesiyle değil, üretici güçleri geliştirmek için sarılındığını kanıtlamaktadır. Bilimin üretici yanının ön plana çıkarılması yeni toplumun insanın tüm ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için bir zorunluluktur. Sosyalist toplumun başarısında belirleyici unsur üretim artışı; bu artışı bilim ve teknolojiyi kullanarak sağlamak ise her sosyalist toplumun önünde duran görevdir.

Bilim ve teknolojinin gelişimi, bilimin doğrudan üretici bir güç haline gelmesi, sosyalist toplumda insanın rolünü azaltmaz aksine ön plana çıkarır. Kapitalist sistemde her yeni buluşun, her yeni makina kullanımının yığınlarla yeni işsiz yaratmasının aksine sosyalist toplumda üretimi arttırıcı gelişmelerin anlamı insanların çalışmak zorunda oldukları sürenin kısalması, kabiliyetlerini geliştirmek, beğenilerini tatmin etmek için daha fazla zamana sahip olması demektir.

Bilimsel - teknolojik devrimin insanlığa sunduğu olanaklar sınırsızdır. Bu olanakları sınırlayan, toplumsal sistemdir. Bu aşıldığında, ki her geçen gün aşılmaktadır, insanlığın önünde mutlu bir gelecek var. İnsanlığa bu geleceği sosyalizm vaad ediyor.

KÜBA GENÇLİĞİ HAZIRIZ DİYOR

EMİLİO DE LA OJA

Devrimin zaferinden, 1 Ocak 1959'dan bu yana onbeş yıldan fazla zaman geçti. Ulusal kimliğinin doğrulanması ve alın yazısının değiştirilmesi olanağının ele geçtiği bu kısa tarihsel dönem boyunca Küba halkı özgürlük ve tam bağımsızlık aşkını kavradı ve onu bir gerçeklik haline getirdi.

Bu, genç kuşak için sınıflara bölünmüş toplumda varolan ikili sömürünün (yaratıcı güçlerinin bölündüğü gibi gerçek değerinin de verilmemesi) kırılması anlamına geldi.

Kapitalizmin "uluları", gençliğin bazı kesimlerini sınıf mücadelesinin toplumsal çerçevesinden uzaklaştırmak amacıyla kuşaklar arası yapay çatışmaları "bilimsel olarak" ele almaya çalışarak, gençliğin toplumsal sınıf tabiatının şekil değiştirmiş bir görüntüsünü kabul ettirmeye çalıştılar. Bu şekilde gençlik, gelişmiş kapitalist ülkeler ve az gelişmiş ve sömürülen üçüncü dünya ülkeleri gençlerinin acısını çektikleri boğucu toplumsal ortamın parçalanması ve ondan bir kaçış aranması gibi formüllerden yana olan emperyalizm için bir siyasal hedef haline geldi. Emperyalizm aynı zamanda sosyalist ülkelere, bu ülkeler gençlerinin, çıkarlarıyla olmadığı gibi ahlaki ve töresel yetişmeleriyle hiç bir ilgisi olmayan tavır, görenek ve alışkanlıklar yerleştirmeye çalışmaktadır.

Bunun için, gençlik kitlelerinin ve genel olarak halkın bilinç düzeylerinin sürekli yükselmesi, bilimsel sosyalizmin ilkeleri ve enternasyonalizmin yüksek ideallerine dayandırılan sabırlı ideolojik yetişme, yeni kuşakların oluşmasının temel öncülleri olmalıdır.

KÜBA GENÇLİĞİNİN ÖNCÜ ÖRGÜTÜ

Küba'da gençliğin öncü örgütü Genç Komünistler Birliği (GKB), ülkelerinin somut gerçeğine dayalı bilimsel sosyalizmin evrensel ilkelerinin uyumunu simgeler. Örgütün başlıca rolü, mücadele araçlarının hazırlanıp geliştirilmesinde Parti'ye yardımcı olmaktır. Genç kuşakla bağlantıda, devrimin hayati amaç ve geleceğinin tarihi garantisi olan sosyalist eğitim yolunda, iletişim organı olarak hizmet etmektedir. Gençliğin büyük devrimci görevler çerçevesinde harekete getirilmesinde ve sosyalist yapının kuruluşunda, ilerde nöbeti devralacak daha genç bir kuşağın örgütü olan Küba Öncüler Birliği'nin gelişmesine de dikkat göstermektedir.

GKB'nin 1972'de yapılan II. Kongresi'nden sonra geçen yıllarda örgüt, burada kabul edilen kararları gerçekleştirmek için büyük çaba harcadı.

II. Kongre'den bu yana GKB, üyelerde aranan nitelik ve yeteneklerde bir düşüş olmaksızın yüzde 137 oranında üye sayısını artırdı.

Küba Öncüler Birliği büyük ölçüde güçlendi.

Küba Komünist Partisi'nin (KKP) I. Kongresi onuruna yapılan çalışma yarışıyla ilgili olarak gençlik, bayrağının armasında yazılan "Öğrenim-İş-Silah" parolalarına değer vererek devrimci çalışmanın tüm alanlarında katkısını esirgemedi.

1975 öğrenim yılı, toplam sonuçlarıyla tüm Küba eğitim tarihindekilerin en iyisi oldu: Eğitim biliminin tüm eksenlerinde bir iyileşme, okula devam ve mezuniyet düzeylerinde bir artış görülmektedir.

Gençliğin, Cienfueges çimento fabrikası, Havana-Küba Santiagosu hızlı katar demiryolu, Mariel çimento fabrikası

inşaatında, Nuevitas azot gübresi fabrikasının faaliyete geçirilmesi, Kuzey Oriente maden havzasının geliştirilmesi, Halguin bölgesinde şeker kamışı toplamada kullanılacak fabrikanın inşasında yardım hareketi başlamıştır.

Teorik Marksist eğitimde ve GKB kadro ve militanlarının kültürel yetişmesinde çok yüksek düzeylere ulaşılmıştır.

Gençlerin, bilimsel - teknik devrimin görevlerine daha etkin katılması, ülkenin ekonomik gelişmesine katkıda bulunan 2100 çalışmanın sergilenmesinde olduğu gibi, teknik gençlik kolları ve özellikle Geleceğin Zanaatkarları Sergileri teşvik edilerek sağlanmıştır.

Küba gençliği Sosyalist Anayasa'nın tartışılmasında etkin bir yer almış ve KKP I. Kongresi'nde tartışılıp kabul edilen temel tezlerin incelenmesine katılmıştır.

Böylelikle Genç Küba'lıların, devrimci halkın bir parçası olarak, etkin ve dikkat çekici biçimde katılmadıkları bir tek ekonomik, toplumsal, askeri ve kültürel faaliyet yoktur.

1976 yılı, devrimin daha ileri götürülmesi için geliştirilecek eylemler ve sonuca götürücü olaylar bütününün çerçevesini oluşturacak.

Parti'nin I. Kongresi'nden çıkan kararların inceleme ve uygulaması, GKB ve kitle örgütlerinin temel görevini oluşturuyor. Bu görevler, bütün örgütün dev çabalarını gerektirecek. Aynı zamanda bu yıl GKB'nin II. Kongre kararlarının yerine getirilmesi, örgütün XV. yıldönümüyle çakışan ve 1977 Nisan'ında yapılacak olan III. Kongre'ye hazırlık evresine girilmesi yolunda belirleyici olacak. Bu faaliyetler hiç şüphesiz GKB'nin, Parti'nin yedek ve yardımcısı, ilerici gençliğin örgütü olarak kuvvetlenmesi ve derinleşmesine yardımcı olacaktır.

İçinde bulunduğumuz yılda Küba Öncüler Birliği'nin XIV. yıldönümü kutlanacak. Bu da GKB ve devrimin tüm örgüt ve kuruluşlarının bu çocuk örgütünün güçlendirilmesi için çaba harcamalarına vesile olacaktır.

GKB'nin önümüzdeki dönem ve özellikle 1976'da en önemli çabası, büyük çalışma direktifleri çevresinde yoğunlaşacaktır:

GKB'NİN HEDEFLERİ

- Parti'nin I. Kongre kararlarının etkili biçimde hayata geçirilmesi;
- Geleceğin kazanılması için GKB'nin III. Kongresi'ne hazırlanılması;
- Parti'nin yardımcı ve yedek savaşçısı olan, ileri gençliğin örgütü GKB'nin rolünün daha etkin hale getirilmesi;
- Küba Öğrenciler Birliği'nin XV. yıldönümüne doğru güçlendirilmesi ve geliştirilmesi;
- Mücadeleci ve muzaffer bir XI. Festival'in hazırlanması;
- Eğitim devriminin başarıyla gerçekleştirilmesinde ilerlemeye devam etmek;
- Genç kitlelerle yapılan eğitici çalışmalardaki gelişmeyi sürdürmek;
- Gençliğin Marksist-Leninist eğitiminde daha üst düzeylerin hedef alınması;
- GKB'nin militan ve kadrolarının kültür düzeyinin yükseltilmesi;
- I. Beş Yıllık Plan'ın gerçekleştirilmesinde en iyi yöntem olan, çalışma yarışının düzenlenmesi;
- Gençliğin bilimsel-teknik devrimin bayraktarlığını yapması;
- Gençliğin yurtsever ve enternasyonalist bilincinin yükseltilmesi;
- Gençliğin devrimci propagandasında üst düzeylere çıkılması;
- Gençlerin kültürel, sportif ve eğlenceye dönük çalışmalarının ilerletilmesi;
- GKB'nin mali faaliyetlerinin geliştirilmesi.

GKB'nin bu büyük süreli çalışma direktiflerinden başka, örgüt 1976 boyunca, ülkede yeni uygulanacak ve tüm siyasi ve idari yapılarda zorlamayı kaldırarak Küba'nın bugünkü gibi 6 bölge yerine 14'e ayrılmasını öngören yeni siyasi-idari dağılıma yapısını uydurmak için yoğun bir şekilde çalışması gereklidir.

Öte yandan GKB'nin III. Kongresi Küba halkı için devrimden beri en büyük ve en önemli olay olan Parti'nin I. Kongresini izleyen özel koşullarda gelişecektir.

Bütün bunlar GKB'nin tüm organlarının Küba gençliğinin tüm militan ve kadrolarının, tarihi I. Parti Kongresi'nin kararları ve Küba gençliğinin öncü örgütünün yükleneceği tüm diğer görevlerin yerine getirilmesine yönelik yoğun bir çalışma ve hazırlanma gerektirmektedir.

GKB'nin III. Kongresi'nin tüm Küba Gençliğinin Kongresi olabilmesi için Kongre hazırlık çalışmalarında temel hedef, genç kitleler arasındaki bağları sağlamlaştırmak; çalışan gençliğin ve Üniversite gençliğinin sorunlarını ortaya koymak olmalıdır.

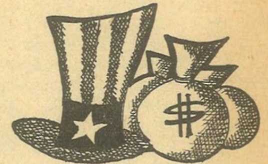
XI. DÜNYA GENÇLİK VE ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİ FESTİVALİ

Aynı zamanda bu dönem süresince 1978 yazında Havana'da yapılacak olan XI. Dünya Gençlik ve Üniversite Öğrencileri Festivali'nin hazırlık çalışmaları da aynı yoğunlukla birbirini izleyecek.

Bu anlamda, Parti Kongresi'nce XI. Festival'le ilgili kabul edilen kararın son cümlelerini hatırlatmakta yarar var:

"Kongre, halkımızın ve gençliğinin XI. Festival'in düzenlenmesinde üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları şerefle yerine getireceklerine inancını belirtir. Bu Festival, devrimimizin ve bütün dünya ilerici, devrimci genç ve öğrencilerinin anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk mücadelesinin yeni bir başarısı olacaktır.

Böylelikle enternasyonalist eğitimi ve yetiştirilmesiyle, derin anti-emperyalist Marksist bilinciyle, Marti'nin öğretileriyle yoğrulmuş Küba gençliği, Amerikan emperyalizmini bütün cephelerde yıktıktan sonra, daha adil, daha insancıl, sömürenin ve sömürülenin olmadığı sosyalist toplumu kuran bir halkın parçası olarak yerine getireceği görevleri başarı ile gerçekleştirmeye hazırlanıyor.

İLERİCİ GENÇLİK

15 Günlük Siyasi Gençlik Gazetesi

Sahibi:
Hüseyin KARAYILMAZ
Sorumlu Müdür:
İlhan NEVŞEHİRLİ
Teknik Sekreter:
Akın ERTEK
Posta çeki: Deniz Atay 98 558
Baskı: Ak Ofset
Abone Koşulları:
Yıllık : 40.-TL
6 Aylık :20.-TL
Adres:
Süleyman Sırrı Sok 2/11
Sıhhıye/ANKARA